

[Handelsministeren.]

En række bestemmelser i lovforslaget er uændrede i forhold til den hidtidige lov. Ordningen vil således stadig gå ud på, at staten gennem sin garanti forøger finansieringsinstitutternes kautionskapacitet. Institutterne yder ikke direkte lån. Virksomhederne må på normal måde henvende sig til pengeinstitutterne og optage lån på sædvanlige vilkår. Ved kaution fra finansieringsinstituttet kan virksomheden efter behov opnå en øget kreditværdighed over for pengeinstitutterne, hvilket vil være af betydning ikke mindst for mange mindre virksomheder.

Lovforslaget viderefører ligeledes den bestemmelse, at den af staten ydede garanti til et finansieringsinstitut kun vil kunne gøres gældende, når egenkapitalen er tabt, og det vil stadig være et vilkår for at opnå statsgaranti, at det pågældende erhverv selv kan tilvejebringe den i forslaget krævede egenkapital.

Ydelse af garantier til finansieringsinstitutter foreslås fortsat betinget af, at deres vedtægter er godkendt, ligesom de godkendte finansieringsinstitutter underkastes regnskabsmæssigt tilsyn. Godkendelse af finansieringsinstitutter er — som hidtil — ikke betinget af nogen bestemt organisationsform, men der vil blive tilstræbt et vist fællespræg. Det gælder f. eks. med hensyn til et eventuelt overskuds anvendelse til dækning af tidligere underskud og henlæggelse til reservefonds og med hensyn til bestemmelser om, at man ved afviklingen af et institut skal anvende et eventuelt likvidationsprovenu til fremme af almene brancheformål som f. eks. uddannelse eller produktivitetsfremmende foranstaltninger.

I forhold til den hidtidige lov indeholder forslaget på den anden side en række udvidelser og ændringer. Som det fremgår af forslagets titel, udvides den kreds af erhverv, som kan opnå statsgaranti til finansieringsinstitutter, til også at omfatte engroshandelen, håndværket og den mindre industri, vognmandserhvervet samt andre serviceerhverv. Man vil herved søge at give disse erhverv, der er præget af mindre virksomheder med en struktur og finansieringsbehov, der på mange måder ligner detailhandelens, tilsvarende muligheder for at forbedre deres finansieringsvilkår.

For yderligere at muliggøre at finansieringsinstitutter på de nævnte erhvervsområder kan opnå statsgaranti, foreslås kravet til det enkelte instituts egenkapital nedsat fra 500.000 kr. til 200.000 kr. Det er en kraftig nedsættelse, som ikke er uden betænkeligheder. Ved administrationen af den hidtidige lov har det imidlertid vist sig, at der har været behov for, at også mindre institutter kan opnå garanti, og man har ment, at en sådan nedsættelse af kravet til egenkapital vil være forsvarlig, forudsat at institutterne — eventuelt ved et administrativt samarbejde mellem flere institutter med fælles sekretariat m. v. — råder over den fornødne ekspertise til en kvalificeret behandling af anmodninger om bistand. Også pengeinstitutterne lægger afgørende vægt herpå ved ydelse af lån med institutkaution.

Den foreslåede forhøjelse fra 30 mill. kr. til 60 mill. kr. af det rammebeløb, inden for hvilket garantier kan udstedes, er nødvendig dels af den udvidelse af kredsen af virksomheder i forhold til den hidtidige lov, som finder sted, dels af, at garanti nu også skal kunne ydes til overdragelse af virksomheder. Dette tillægges en særlig betydning for udviklingen i butiksstrukturen i en situation, der i høj grad præges af nedlæggelse af nærbutikker; samtidig kan denne ændring medvirke til at lette vilkårene for et generationsskifte.

Der synes at være en tendens bort fra etableringen af storcentre i detailhandelen og til fordel for nærbutikken, som er beliggende nær boligen eller på vejen fra arbejde, så kunderne ikke i samme omfang er afhængige af egen bil. Ved at forbedre finansieringsmulighederne for sådanne butikker vil man således medvirke til, at butiksstrukturen også fra forbrugernes synspunkt bliver mere tilfredsstillende. Ved administrationen af denne bestemmelse må man på den anden side være opmærksom på, at man ikke medvirker til overdragelser, der kan virke konserverende på en u hensigtsmæssig erhvervsstruktur med mange små og ulønsomme virksomheder, hvor arbejdsbyrden for indehaveren er stor og indtjeningen utilstrækkelig. Ligeledes må det undgås, at denne bestemmelse medvirker til, at virksomheder afhændes til priser, der ligger på et kunstigt højt niveau.

Erfaringerne fra administrationen af 1966-